Ponedjeljak, 13.06.2016.g.

Jučer sam ponovno prošao trenutke kada je počelo moje čvrsto i

postojano obraćenje. Jedno jutro prije sedam i pol godina...

Prisjetio sam se kako sam bio na koljenima u dnevnoj sobi naše kuće,

sam, slomljen, nakon jednog noćnog pijanstva. Supruga je otišla na

posao a djeca u školu. Nitko me nije probudio na trosjedu u dnevnoj

sobi, gdje sam ostao ležati onako pijan.

SVI SU VEĆ OD MENE DIGLI RUKE …

I JA SAM TO OSJEĆAO.

… *sad mi idu suze tuge kad se prisjetim tih trenutaka …*

Po našim ljudski mjerilima ja i moja obitelj imali smo sve a zapravo

nismo imali ništa. Nije bilo iskrene radosti, normalnih razgovora,

povjerenja …

SVI SMO PATILI.

A JA SAM ZA SVE TO BIO NAJVEĆI KRIVAC. JER SAM MISLIO

DA SVE MOGU I DA SVE ZNAM …

I jučer na misi čitanje iz Lukinog Evanđelja.

Suze su mi samo počele teći. Izvirale su ispod mojih zatvorenih kapaka i

slijevale se po mojem licu …

Slušao sam i zamišljao LJUBAV, DUBOKU I BEZUVJETNU, koju je ta

draga žena osjećala dolje kod Isusovih nogu:

U ono vrijeme: Neki farizej pozva Isusa da bi blagovao s njime.

On uđe u kuću farizejevu i priđe stolu. Kad eto neke žene koja

bijaše grešnica u gradu. Dozna da je Isus za stolom u

farizejevoj kući pa ponese alabastrenu posudicu pomasti i stade

odostrag kod njegovih nogu. Sva zaplakana poče mu suzama

kvasiti noge: kosom ih glave svoje otirala, cjelivala i mazala

pomašću.

Kad to vidje farizej koji ga pozva, pomisli: »Kad bi ovaj bio

prorok, znao bi tko i kakva je to žena koja ga se dotiče: da je

grešnica.« A Isus, da mu odgovori, reče: »Šimune, imam ti nešto

reći.« A on će: »Učitelju, reci!«

A on: »Neki vjerovnik imao dva dužnika. Jedan mu dugovaše

pet stotina denara, drugi pedeset. Budući da nisu imali odakle

vratiti, otpusti obojici. Koji će ga dakle od njih više ljubiti?«

Šimun odgovori: »Predmnijevam, onaj kojemu je više otpustio.«

Reče mu Isus: »Pravo si prosudio.«

I okrenut ženi reče Šimunu: »Vidiš li ovu ženu? Uđoh ti u kuću,

nisi mi vodom noge polio, a ona mi suzama noge oblila i kosom

ih svojom otrla. Poljupca mi nisi dao, a ona, otkako uđe, ne

presta mi noge cjelivati. Uljem mi glave nisi pomazao, a ona mi

pomašću noge pomaza. Stoga, kažem ti, oprošteni su joj grijesi

mnogi jer ljubljaše mnogo. Komu se malo oprašta, malo ljubi.«

A ženi reče: »Oprošteni su ti grijesi.« Sustolnici počeli nato

među sobom govoriti: »Tko je ovaj da i grijehe oprašta?«

A on reče ženi: »Vjera te tvoja spasila! Idi u miru!«

Lk 7, 36 – 8,3

Prvo sam zamišljao tu ženu i njezinu ljubav.

TO NITKO OD PRISUTNIH NIJE MOGAO SHVATITI OSIM

GOSPODINA ISUSA.

SAMO JE ON ZNAO TEŽINU NJEZINIH GRIJEHA I DUBINU

LJEPOTE RADOSTI KOJU JE OSJETILA TA ŽENA KADA JOJ JE

OPROSTIO GRIJEHE.

SAMO ON. ISUS.

JEDINA PRAVA LJUBAV.

JEDINI PRAVI IZVOR LJUBAVI.

Još dok je trajalo čitanje, sjetio sam se i sebe i svojeg obraćenja.

Onog jutra kada sam bio na koljenima i laktovima na podu i dozivao

Gospodina da dođe.

I ne mogu se točno sjetiti svih tih trenutaka ni što sam točno mislio i

govorio.

ALI ZNAM DA SAM PLAKAO I OSJEĆAO SE DUBOKO NIŠTAVNO.

I U JEDNOM TRENUTKU OSJETIO KAKO GOSPODIN ISUS STOJI

TU NEGDJE KRAJ MENE. NISAM MU VIDIO NI NOGE NI TIJELO.

ALI SAM GA TAKO ŽIVO OSJEĆAO!

I sada vidim tu sliku …

… *idu mi suze …ali sada od radosti …*

Prisjetio sam se kako sam se nakon nekog vremena, u tom SUSRETU

SA ŽIVIM GOSPODINOM ISUSOM, osjetio ojačan i ohrabren.

KAO DA MI JE NETKO UZEO VELIKI TERET SA MOJIH

RAMENA …

JER ME GOSPODIN UZEO K SEBI …

I ZNAO SAM ZAŠTO JE TA ŽENA PLAKALA KRAJ ISUSOVIH

NOGU, ZAŠTO MU JE SVOJOM KOSOM BRISALA NOGE OD

SVOJIH SUZA, ZAŠTO MU JE NOGE MAZALA NAJSKUPLJOM

POMASTI, ZAŠTO GA NIJE MOGLA POGLEDATI GORE U

OČI NEGO JE BILA PRESRETNA ŠTO MOŽE BITI DOLJE DO

NJEGOVIH NOGU I LJUBITI IH …

JER JOJ JE UZEO OGROMNI TERET KOJI JOJ SE

NAGOMILAO U SRCU I DUŠI I TIJELU I UMU RADI

GRJEŠNOG ŽIVOTA BEZ SMISLA.

Znao sam to jer sam i ja to prošao …

I ja sam oslobođen ležao kraj Isusovih nogu.

I JA SAM SE NANOVO RODIO. GOSPODIN ISUS MI JE

PODARIO NOVI ŽIVOT.

POSTAO SAM NOVI ČOVJEK.

SVE JE IMALO SMISLA.

MOGAO JE CIJELI SVIJET GOVORITI PROTIV MENE I

GOSPODINA ISUSA.

MENI TO UOPĆE NIJE BILO VAŽNO.

JER SAM PONOVNO ŽIVIO!

JER SAM PONOVNO MOGAO LJUBITI!

PONOVNO SAM BIO LJUBLJENO DIJETE!

U tim trenucima, od tada, posve ti je svejedno što će drugi o tebi govoriti.

JER KAD JEDNOM SUSRETNEŠ ŽIVOG GOSPODINA ISUSA U

SVOJEM SRCU, U SVOJOJ DUŠI, ŽELIŠ SAMO TO.

SAMO NJEGOVU LJUBAV I SAMO NJEGOVU BLIZINU.

I PREDAJEŠ MU SVE. I SEBE I SVOJ ŽIVOT.

I teško je to drugima razumjeti, koji nisu dobili tu milost. Jer svatko ima

svoj put spasenja.

I rekla mi je jedna draga osoba da mi zavidi radi toga. A ja sam joj rekao

da neka mi ne zavidi jer sam mnoge prekrasne trenutke sa Gospodinom i

svojom obitelji propustio. A ona ih je imala. I da ja zavidim njoj.

I ima Gospodina kao i ja. Možda ne toliko žestoko ali Ga ima postojano…

U takvom stanju sam slušao i propovijed. A onda sam se ponovno

"raspao", ponovno su mi suze tekle niz lice kao kad kiša pada.

Radi pričesne pjesme u kojoj uvijek prepoznam sebe. Grješnika,

obraćenika, ljubljeno Božje dijete kod nogu Onoga koji me spasio i

kojemu nikada ne mogu dovoljno za to zahvaliti:

"SJEDIM DO TVOJIH NOGU GLAVE POGNUTE,

NE MOGU POGLED DIGNUTI, GLEDATI U TEBE.

ŠUTIM, SRCE TE ŽELI, MOJE USNE NE GOVORE.

ZNAŠ SVE MOJE MISLI, SVE MOJE MOLITVE.

DA TE SAMO DOTAKNEM I DODIRNEM TI HALJINE,

MOJE SRCE BILO BI CIJELO, SVE RANE BI NESTALE.

DA TE SAMO DOTAKNEM I DODIRNEM TI HALJINE,

MOJE SRCE BILO BI CIJELO, DA TE SAMO DOTAKNEM.

SJEDIM DO TVOJIH NOGU, PRUŽAM RUKE DRHTAVE.

SUZE POLAKO KLIZE NIZ MOJE OBRAZE.

DA TE SAMO DOTAKNEM…

PRUŽAŠ RUKE, DIŽEŠ MI LICE, TVOJE OČI MI GOVORE:

"NE GLEDAJ SVOJE GRIJEHE, POGLEDAJ U MENE!"

DA TE SAMO DOTAKNEM…

Tu pjesmu kao da sam ja napisao. Potpuno je istinita, ja sam proživio u

svakoj njezinoj riječi ono jutro kada sam mislio da je mojem životu došao

kraj i da više dalje tako ne mogu.

… *kako samo radosno sada plačem …* *koja duboka radost i ljepota u*

ovim suzama …

O MOJ PRELJUBLJENI GOSPODINE!

Ljudi oko mene nisu to mogli shvatiti. Ne mogu ni danas.

Ne mogu shvatiti moje suze koje mi se tokom mise slijevaju niz lice.

Ne mogu shvatiti drhtanje mojeg glasa kada pjevam te prekrasne pjesme

o ljubavi čovjeka i Boga i vidim sebe u njima.

Ne mogu shvatiti kada polako njišem tijelom, lijevo-desno, u pjevanju tih

pjesama a osjećam DA JE GOSPODIN ISUS TU, SA MNOM, SA

SVIMA NAMA.

Ne mogu shvatiti zašto još ostanem malo poslije mise i gledam tamo

prema SVETOHRANIŠTU sklopljenih ruku.

SVATKO TKO JE JEDNOM U ŽIVOTU BIO SLOMLJEN, NA

PODU SVOJEG ŽIVOTA, NITKO I NIŠTA, I KOJEMU JE U

TIM TRENUCIMA DOŠAO ŽIVI GOSPODIN I DOPUSTIO MU

DA BUDE KOD NJEGOVIH NOGU, TAJ NIKADA VIŠE NE

ŽELI OD TOG ŽIVOG GOSPODINA ISUSA OTIĆI.

A NA MISI JE ON UVIJEK SA NAMA. ŽIVI. PRISUTNI.

ČUDAK. Tako mi je rekla neki dan jedna draga sestra u vjeri da me ljudi

zovu.

Ali, ono što mi je najvažnije, tako me ne zove moja obitelj, tako me ne

zovu moji prijatelji …

TAKO ME NE ZOVE MOJ GOSPODIN!

ON MI SAMO ČESTO ZNA REĆI, ONAKO U DUHU: "IVANE,

DOĐI!"

A ja sam se samo nasmijao. I rekao da ih razumijem. Ne mogu shvatiti.

Nisam ni ja mogao. Imolit ću za njih da Gospodin bude čvrsto i dio

njihovih života.

Da, PRELJUBLJENI MOJ GOSPODINE, EVO

ME!

TU SAM, KOD TVOJIH NOGU!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA!